

Sygn. akt I C 1143/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 stycznia 2014 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie, I Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Dalba

Protokolant: Kalina Niedzielska

po rozpoznaniu w dniu 17 stycznia 2014 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa A. Ł.

przeciwko Agencji Nieruchomości Rolnych z siedzibą w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej Agencji Nieruchomości Rolnych z siedzibą w W. na rzecz powoda A. Ł. kwotę 10.172,18 zł (słownie: dziesięć tysięcy sto siedemdziesiąt dwa złote i osiemnaście groszy) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi do kwot:

1. 72,49 zł od dnia 22 listopada 2008 r. do dnia zapłaty;
2. 102,15 zł od dnia 22 listopada 2008 r. do dnia zapłaty;
3. 102,15 zł od dnia 22 listopada 2008 r. do dnia zapłaty;
4. 105,93 zł od dnia 22 listopada 2008 r. do dnia zapłaty;
5. 105,93 zł od dnia 22 listopada 2008 r. do dnia zapłaty;
6. 105,93 zł od dnia 22 listopada 2008 r. do dnia zapłaty;
7. 105,93 zł od dnia 22 listopada 2008 r. do dnia zapłaty;
8. 105,93 zł od dnia 22 listopada 2008 r. do dnia zapłaty;
9. 105,93 zł od dnia 22 listopada 2008 r. do dnia zapłaty;
10. 105,93 zł od dnia 22 listopada 2008 r. do dnia zapłaty;
11. 105,93 zł od dnia 22 listopada 2008 r. do dnia zapłaty;
12. 105,93 zł od dnia 22 listopada 2008 r. do dnia zapłaty;
13. 105,93 zł od dnia 22 listopada 2008 r. do dnia zapłaty;
14. 105,93 zł od dnia 22 listopada 2008 r. do dnia zapłaty;

15. 105,93 zł od dnia 22 listopada 2008 r. do dnia zapłaty;
16. 107,84 zł od dnia 22 listopada 2008 r. do dnia zapłaty;
17. 107,84 zł od dnia 22 listopada 2008 r. do dnia zapłaty;
18. 107,84 zł od dnia 22 listopada 2008 r. do dnia zapłaty;
19. 107,84 zł od dnia 22 listopada 2008 r. do dnia zapłaty;
20. 107,84 zł od dnia 22 listopada 2008 r. do dnia zapłaty;
21. 107,84 zł od dnia 22 listopada 2008 r. do dnia zapłaty;
22. 107,84 zł od dnia 22 listopada 2008 r. do dnia zapłaty;
23. 107,84 zł od dnia 22 listopada 2008 r. do dnia zapłaty;
24. 107,84 zł od dnia 22 listopada 2008 r. do dnia zapłaty;
25. 107,84 zł od dnia 22 listopada 2008 r. do dnia zapłaty;
26. 107,84 zł od dnia 22 listopada 2008 r. do dnia zapłaty;
27. 107,84 zł od dnia 22 listopada 2008 r. do dnia zapłaty;
28. 107,84 zł od dnia 22 listopada 2008 r. do dnia zapłaty;
29. 107,84 zł od dnia 22 listopada 2008 r. do dnia zapłaty;
30. 107,84 zł od dnia 22 listopada 2008 r. do dnia zapłaty;
31. 107,84 zł od dnia 22 listopada 2008 r. do dnia zapłaty;
32. 107,84 zł od dnia 22 listopada 2008 r. do dnia zapłaty;
33. 107,84 zł od dnia 22 listopada 2008 r. do dnia zapłaty;
34. 107,84 zł od dnia 22 listopada 2008 r. do dnia zapłaty;
35. 107,84 zł od dnia 22 listopada 2008 r. do dnia zapłaty;
36. 107,84 zł od dnia 22 listopada 2008 r. do dnia zapłaty;
37. 107,84 zł od dnia 22 listopada 2008 r. do dnia zapłaty;
38. 107,84 zł od dnia 22 listopada 2008 r. do dnia zapłaty;
39. 107,84 zł od dnia 22 listopada 2008 r. do dnia zapłaty;
40. 114,53 zł od dnia 22 listopada 2008 r. do dnia zapłaty;
41. 114,53 zł od dnia 22 listopada 2008 r. do dnia zapłaty;
42. 114,53 zł od dnia 22 listopada 2008 r. do dnia zapłaty;
43. 114,53 zł od dnia 22 listopada 2008 r. do dnia zapłaty;

44. 114,53 zł od dnia 22 listopada 2008 r. do dnia zapłaty;
45. 114,53 zł od dnia 22 listopada 2008 r. do dnia zapłaty;
46. 114,53 zł od dnia 22 listopada 2008 r. do dnia zapłaty;
47. 114,53 zł od dnia 22 listopada 2008 r. do dnia zapłaty;
48. 114,53 zł od dnia 22 listopada 2008 r. do dnia zapłaty;
49. 114,53 zł od dnia 22 listopada 2008 r. do dnia zapłaty;
50. 114,53 zł od dnia 22 listopada 2008 r. do dnia zapłaty;
51. 114,53 zł od dnia 22 listopada 2008 r. do dnia zapłaty;
52. 114,53 zł od dnia 22 listopada 2008 r. do dnia zapłaty;
53. 114,53 zł od dnia 22 listopada 2008 r. do dnia zapłaty;
54. 114,53 zł od dnia 22 listopada 2008 r. do dnia zapłaty;
55. 114,53 zł od dnia 22 listopada 2008 r. do dnia zapłaty;
56. 114,53 zł od dnia 22 listopada 2008 r. do dnia zapłaty;
57. 114,53 zł od dnia 22 listopada 2008 r. do dnia zapłaty;
58. 114,53 zł od dnia 22 listopada 2008 r. do dnia zapłaty;
59. 114,53 zł od dnia 22 listopada 2008 r. do dnia zapłaty;
60. 114,53 zł od dnia 22 listopada 2008 r. do dnia zapłaty;
61. 114,53 zł od dnia 22 listopada 2008 r. do dnia zapłaty;
62. 114,53 zł od dnia 22 listopada 2008 r. do dnia zapłaty;
63. 114,53 zł od dnia 22 listopada 2008 r. do dnia zapłaty;
64. 121,97 zł od dnia 22 listopada 2008 r. do dnia zapłaty;
65. 121,97 zł od dnia 22 listopada 2008 r. do dnia zapłaty;
66. 121,97 zł od dnia 22 listopada 2008 r. do dnia zapłaty;
67. 121,97 zł od dnia 22 listopada 2008 r. do dnia zapłaty;
68. 121,97 zł od dnia 22 listopada 2008 r. do dnia zapłaty;
69. 121,97 zł od dnia 22 listopada 2008 r. do dnia zapłaty;
70. 121,97 zł od dnia 22 listopada 2008 r. do dnia zapłaty;
71. 121,97 zł od dnia 22 listopada 2008 r. do dnia zapłaty;
72. 121,97 zł od dnia 26 listopada 2008 r. do dnia zapłaty;

73. 121,97 zł od dnia 26 grudnia 2008 r. do dnia zapłaty;
 74. 121,97 zł od dnia 26 stycznia 2009 r. do dnia zapłaty;
 75. 121,97 zł od dnia 26 lutego 2009 r. do dnia zapłaty;
 76. 129,41 zł od dnia 26 marca 2009 r. do dnia zapłaty;
 77. 129,41 zł od dnia 26 kwietnia 2009 r. do dnia zapłaty;
 78. 129,41 zł od dnia 26 maja 2009 r. do dnia zapłaty;
 79. 129,41 zł od dnia 26 czerwca 2009 r. do dnia zapłaty;
 80. 129,41 zł od dnia 26 lipca 2009 r. do dnia zapłaty;
 81. 129,41 zł od dnia 26 sierpnia 2009 r. do dnia zapłaty;
 82. 129,41 zł od dnia 26 września 2009 r. do dnia zapłaty;
 83. 129,41 zł od dnia 26 października 2009 r. do dnia zapłaty;
 84. 129,41 zł od dnia 26 listopada 2009 r. do dnia zapłaty;
 85. 129,41 zł od dnia 26 grudnia 2009 r. do dnia zapłaty;
 86. 129,41 zł od dnia 26 stycznia 2010 r. do dnia zapłaty;
 87. 129,41 zł od dnia 26 lutego 2010 r. do dnia zapłaty;
 88. 135,39 zł od dnia 26 marca 2010 r. do dnia zapłaty;
 89. 135,39 zł od dnia 26 kwietnia 2010 r. do dnia zapłaty;
2. umarza postępowanie w zakresie kwoty 1.878,42 zł (jeden tysiąc osiemset siedemdziesiąt osiem złotych i czterdzieści dwa grosze)
 3. w pozostałym zakresie powództwo oddala;
 4. zasądza od pozwanej Agencji Nieruchomości Rolnych z siedzibą w W. na rzecz powoda A. Ł. kwotę 2.536,80 zł (dwa tysiące pięćset trzydzieści sześć złotych i osiemdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 2.016,- zł (dwa tysiące szesnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
 5. zasądza od powoda A. Ł. na rzecz pozwanej Agencji Nieruchomości Rolnych z siedzibą w W. kwotę 384,- zł (trzysta osiemdziesiąt cztery złote) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
 6. nakazuje pobrać od powoda A. Ł. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie kwotę 72,07 zł (siedemdziesiąt dwa złote i siedem groszy) tytułem zwrotu wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa;
 7. nakazuje pobrać od pozwanej Agencji Nieruchomości Rolnych z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie kwotę 378,38 zł (trzysta siedemdziesiąt osiem złotych i trzydzieści osiem groszy) tytułem zwrotu wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa.

Sygnatura akt I C 1143/12

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w dniu 22 listopada 2011 r. (data stempla pocztowego) powód A. Ł. wystąpił przeciwko Agencji Nieruchomości Rolnych w W. o zapłatę kwoty 12.050,60 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwot i za okresy szczegółowo wskazane w pozycjach 1 – 89 pozwu. Powód wniósł także o zwolnienie go od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych w całości oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu. (**pozew z załącznikami – k. 1 – 30**)

Postanowieniem z dnia 30 grudnia 2011 r. Referendarz Sądowy Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie oddalił wniosek powoda o zwolnienie go od kosztów sądowych w całości. (**postanowienie – k. 32 – 32v**)

W odpowiedzi na pozew złożonej w dniu 21 czerwca 2012 r. pozwana Agencja Nieruchomości Rolnych w W. wniosła o oddalenie powództwa w całości. Podniosła także zarzut braku legitymacji procesowej biernej, zarzut przedawnienia odsetek ustawowych żądanych przez powoda oraz kwoty głównej za okres poprzedzający trzy lata przed dniem wniesienia pozwu. Ponadto wniosła o wezwanie do udziału w sprawie (...) w R. oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. (**odpowiedź na pozew – k. 44 – 62**)

Na terminie rozprawy w dniu 14 stycznia 2014 r. powód – reprezentowany przez pełnomocnika profesjonalnego – złożył pismo procesowe, w którym zawarte było oświadczenie o cofnięciu pozwu w zakresie kwoty 1.878,42 zł i zrzeczeniu się roszczenia w tym zakresie. Z tej też przyczyny powód zmodyfikował swoje pierwotne stanowisko wskazując, że dochodzi od pozwanej kwoty 10.172,18 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwot i dat szczegółowo wskazanych w literach a – kkkk. (**pismo – k. 176-177, protokół z rozprawy – k. 178**)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. Ł. był głównym specjalistą w Kombinacie(...)gdzie pracował 15 marca 1970 roku do 15 lutego 1980 r. (**zaświadczenie o zatrudnieniu – k. 15**)

Kombinat został zlikwidowany w oparciu o ustawę z dnia 19 października 1991 r. o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi skarbu Państwa. (**bezsporne**)

W dniu 10 maja 2010 r. powód otrzymał zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu obejmujące jego okres pracy w Kombinacie. W związku z faktem, że podane w zaświadczeniu składniki wynagrodzenia był inne niż te w otrzymanym wcześniej zaświadczeniu, A. Ł. wystąpił do (...) w R. o ponowne naliczenie świadczenia emerytalnego. W wyniku tych działań powód uzyskał zwiększenie świadczenia emerytalnego o 135,40 zł. (**pismo z 19 maja 2010 r. – k. 13, zaświadczenie o zatrudnieniu – k. 15, druk z ZUS – k. 16**)

W związku z otrzymaną decyzją A. Ł. wystąpił do Agencji Nieruchomości Rolnych w W. o zapłatę 13.540,00 zł z powodu powstałej szkody spowodowanej otrzymywaniem zaniżonego świadczenia emerytalnego przez okres prawie 8 lat. Powód powołał się przede wszystkim na fakt, że błędne naliczenie jego emerytury wynikało z wystawienia w dniu 05 marca 2003 r. nieprawidłowego zaświadczenia o wysokości uzyskiwanych dochodów. (**pismo – k. 17 – 18**)

W odpowiedzi na skierowane żądanie Agencja Nieruchomości Rolnych odmówiła zapłaty jednocześnie wskazała, że powodowi przysługuje uprawnienie do żądania od(...)wypłaty świadczeń za ostatnie 3 lata liczone od dnia złożenia wniosku. (**pismo – 19 – 19v**)

W dniu 9 września 2011 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił A. Ł. wypłaty niepobranej części świadczenia emerytalnego z odsetkami. (**decyzja – k. 24 – 24v**)

W toku korespondencji między stronami nie doszło do wypracowania żadnego ugodowego stanowiska. (**pisma – k. 20 – 23, k. 25 – 30**)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy w postaci dokumentacji powołanej powyżej a dołączonej do pism procesowych stron oraz pozostających bezspornymi między stronami twierdzeń.

W/w dokumentom Sąd dał wiarę, jako że ich autentyczność, jak i wynikające z nich fakty, nie budzą wątpliwości w świetle wszechstronnej analizy zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Wskazać należy, iż wszystkie dowody, na podstawie których Sąd dokonał ustaleń faktycznych korespondują ze sobą nawzajem, wzajemnie się uzupełniają, potwierdzając i tworząc logiczną całość.

Nadto wskazać należy, że w niniejszej sprawie powołany został biegły sądowy z zakresu rachunkowości w celu dokonania obliczenia różnic między otrzymanywanym przez powoda świadczeniem emerytalnym a rzeczywiście otrzymanywanym świadczeniem.

Sąd podzielił wnioski zawarte w opinii biegłego sądowego z zakresu rachunkowości wskazane w przedłożonych sądowi opinii i opinii uzupełniającej. W ocenie Sądu opinie pierwsza i uzupełniająca zasługują na uwzględnienie. Zostały bowiem sporządzone rzetelnie i dokładnie. Udzielają wyczerpujących odpowiedzi na zadane pytania, są logiczne, spójne i pozbawione nieścisłości, a nadto umożliwiają one jasną analizę obliczeń dokonanych przez biegłego. Nie zachodzą przy tym żadne powody osłabiające zaufanie do wiedzy, kompetencji, doświadczenia czy bezstronności sporządzającego ją biegłego.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie, w przeważającej części.

W niniejszej sprawie spornym zagadnieniem było przede wszystkim czy pozwana Agencja Nieruchomości Rolnych jest następcą prawnym zlikwidowanego Kombinat (…)

Kwestia ta była istotna przede wszystkim w świetle podniesionego przez pozwaną zarzutu braku legitymacji procesowej biernej.

W ocenie Sądu argumentacja Agencji Nieruchomości Rolnych o jedynie pełnieniu funkcji archiwum dokumentów po zlikwidowanym pracodawcy powoda jest niezasadna.

Agencja Nieruchomości Rolnych została powołana do istnienia na mocy ustawy z dnia 19 października 1991 r. o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa (Dz. U. 1991 r. Nr 107 poz. 464 ze zm.). Ustawa ta doprowadziła do likwidacji Państwowych Gospodarstw Rolnych.

Na mocy art. 5 ust. 3 ww. ustawy wskazuje, że Agencja wykonuje w imieniu własnym prawa i obowiązki związane z mieniem Skarbu Państwa powierzonym Agencji po zlikwidowanym państwowym przedsiębiorstwie gospodarki rolnej, w tym również prawa i obowiązki wynikające z decyzji administracyjnych.

Zaś zgodnie z treścią art. 14 ustawy w odniesieniu do państwowych przedsiębiorstw gospodarki rolnej wykreślenie przedsiębiorstwa z rejestru przedsiębiorstw państwowych następuje z dniem podjęcia przez organ założycielski decyzji o likwidacji przedsiębiorstwa (ust. 1). Organ założycielski przekazuje Agencji mienie oraz wierzytelności i zobowiązania po zlikwidowanym przedsiębiorstwie - według stanu na dzień wykreślenia przedsiębiorstwa z rejestru, z wyjątkiem zobowiązań przedsiębiorstwa wobec Skarbu Państwa, które wygasają z dniem podjęcia decyzji o likwidacji (ust. 3).

Nadto na mocy art. 18 ustawy z dnia 29 grudnia 1993 r. o zmianie ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi skarbu Państwa (Dz. U. 1994 Nr 1 poz. 3) z dniem wejścia w życie ustawy (19 stycznia 1994 r. – przyp.

sądu) wygasają przyjęte przez Agencję na podstawie protokołów zdawczo-odbiorczych i nie zaspokojone zobowiązania zlikwidowanych państwowych przedsiębiorstw gospodarki rolnej wobec Skarbu Państwa.

Z powyższych unormowań wynika, że od 19 stycznia 1994 r. zobowiązania jakie pozwana posiadała względem Skarbu Państwa (np. nieopłacone składki na ubezpieczenie społeczne pracowników zlikwidowanych gospodarstw rolnych – confer Wyrok Sn z dnia 20.11.1998 r. II UKN 175/08) wygasły. Oznacza to, że od tego momentu doszło do ograniczenia istnienia katalogu zobowiązań jakie obciążały pozwaną.

Jednakże jak wynika z niespornych stanowisk stron składki na ubezpieczenie społeczne były prawidłowo opłacane przez zlikwidowanego pracodawcę powoda.

Z powyższego jak i z samej redakcji pozwu wynika jednoznacznie, że roszczenie dochodzone przez powoda w żadnym względzie nie zostało dotknięte przez efekt art. 18 ustawy z dnia z dnia 29 grudnia 1993 r. o zmianie ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi skarbu Państwa.

Pozwana podnosząc zarzut braku legitymacji biernej wskazywała, że nie może być odpowiedzialna za wadliwe wystawienie druku zaświadczenia Rp 7, albowiem działała ona jedynie jako archiwista przechowując otrzymane dokumenty po zlikwidowanym państwowym gospodarstwie rolnym (str. 45 odpowiedzi na pozew).

Jednakże, co warto zanotować już w tym miejscu, argumentacja taka nie znajduje oparcia w ustalonym stanie faktycznym. Wskazać bowiem należy, że zaświadczenie Rp 7 wystawić może pracodawca, co wynika z treści art. 125 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst pierwotny: Dz. U. 1998 r. Nr 162 poz. 1118). Zgodnie z tym przepisem pracodawcy obowiązani są do wydawania pracownikowi lub organowi rentowemu zaświadczeń niezbędnych do ustalenia prawa do świadczeń i ich wysokości (pkt 2).

Skoro więc powodowi wydane zostało nowe zaświadczenie korygujące wcześniej zaistniały błąd we wskazaniu wysokości uiszczanych składek, to wysunąć należy wniosek, że pozwana nie działała w tym przypadku jako archiwista. Nie został bowiem powodowi wydany odpis czy też poświadczona kopia znajdującego się w aktach zaświadczenia, a całkowicie nowy dokument.

Wobec powyższego już na tym etapie uznać można, że pozwana wbrew swojej argumentacji działała jako następcą zlikwidowanego pracodawcy powoda.

Niemniej jednak poddać należy analizie czy pozwaną rzeczywiście uznać należy, za podmiot kwalifikowany jako prawny następcą Kombinat (...).

Zgodnie z cytowanym już wyżej art. 14 ust. 3 ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa, Agencja Nieruchomości Rolnych otrzymała mienie oraz wierzytelności i zobowiązania po zlikwidowanych państwowych gospodarstwach rolnych.

Przepis powyższy poza wskazanym już katalogiem „zobowiązań wobec Skarbu Państwa” nie zawęży w inny sposób katalogu zobowiązań za które pozwana ponosi odpowiedzialność.

Przy regulacji odpowiedzialności Agencji za zobowiązania zlikwidowanego przedsiębiorstwa oraz zakresu tej odpowiedzialności ustawa nie nawiązała do unormowanej w kodeksie cywilnym instytucji przejęcia długu oraz ukształtowanych i stosowanych w obowiązujących przepisach możliwości ograniczenia odpowiedzialności dłużnika (przedmiotowe, rachunkowe lub kwotowe, bądź też ograniczenie odpowiedzialności do pewnego majątku szczególnego tzw. masy).

Analiza przedmiotowego przepisu wskazuje, że pozwany nie wstąpił w sam dług, lecz w sytuację prawną poprzedniego (zlikwidowanego) dłużnika. Oznacza to, że sytuacja prawna nowego dłużnika względem wierzyciela (lub wierzycieli) jest taka sama jak kształtowała się sytuacja prawna dłużnika dawnego.

Zatem w ocenie Sądu pozwana odpowiadała za błędnie wystawione zaświadczenie na takich samych zasadach jak odpowiadałby pracodawca powoda.

W tym stanie rzeczy, następnym podjętym przez Sąd działaniem, było ustalenie czy pracodawca (a w tym wypadku pozwana) odpowiada za nieprawidłowe wystawienie zaświadczenia Rp 7. Strona pozwana wskazywała bowiem, że to Zakład Ubezpieczeń Społecznych winien znajdować się w jej miejscu, albowiem to właśnie ten podmiot ponosi odpowiedzialność z uwagi na fakt, że nadpłacone składki na ubezpieczenie społeczne zostały zaewidencjonowane na jego rachunkach.

W ocenie Sądu brak było jednak podstaw do przyjęcia, że to w istocie ZUS winien został uznany za podmiot odpowiedzialny względem powoda, a w konsekwencji przyjęcie za trafne argumentacji strony pozwanej.

Wskazać bowiem należy, wydanie decyzji w oparciu o dokument złożony przez zainteresowanego, zawierający dane, których nie kwestionował, nie może być traktowane jako błąd organu rentowego, w przypadku ujawnienia, że dane te są nieprawdziwe. (confer Wyrok Sądu Najwyższego - Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych z dnia 5 marca 2003 r. II UK 384/2002 LexPolonica nr 361364)

W tym stanie rzeczy rozważyć należało odpowiedzialność pozwanego w ramach odpowiedzialności cywilnej.

Zdaniem Sądu, zostały spełnione przesłanki odpowiedzialności pozwanego pracodawcy określone w art. 471 k.c. (dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi).

W ocenie Sądu, pozwana nie wywiązała się należycie z obowiązku nałożonego na nią w art. 125 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Tekst jednolity: Dz. U. 2004 r. Nr 39 poz. 353 ze zm.), bowiem nie uwzględniła w wystawionym zaświadczeniu wszystkich składników wynagrodzenia otrzymywanych przez powoda w okresie zatrudnienia, mimo że zaświadczenie to stanowiło środek dowodowy w postępowaniu o świadczenia emerytalno-rentowe.

Przy ustalaniu wysokości zarobków powoda, strona pozwana, jak sama przyznała (pismo z dnia 11 marca 2011 r. – k. 19) z „niemożliwych (...) do wyjaśnienia przyczyn, nie uwzględniono wynagrodzeń z tytułu funduszu premiowego w latach 1976 o 79 oraz świadczenia w naturze”.

W konsekwencji, wydane powodowi w 2003 r. zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu nie odzwierciedlało faktycznej wysokości zarobków uzyskanych przez powoda w okresie zatrudnienia. Za taki stan rzeczy winę ponosi pozwana, albowiem nie dochowana została należyta staranność w prawidłowym wystawieniu zaświadczenia mimo posiadania wszelkich niezbędnych danych.

Zdaniem Sądu, bez znaczenia dla przyjęcia odpowiedzialności pozwanej była podnoszona przez nią okoliczność, że przepisy przewidywały jedynie dwunastoletni okres przechowywania dokumentów płacowych. Przepisy te nie miały zastosowania w rozpoznawanej sprawie, ponieważ pozwana nie zniszczyła dokumentów płacowych po dwunastu latach przechowywania i w chwili wystawiania powodowi zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu znajdowała się w jej posiadaniu.

Irrelevantny, w ocenie Sądu, dla rozstrzygnięcia sprawy był też brak odwołania się od decyzji ZUS ustalającej emeryturę powoda. W ocenie Sądu, wniesienie przez ubezpieczonego odwołania od niekorzystnej decyzji organu rentowego do sądu pracy i ubezpieczeń społecznych nie stanowiło przesłanki odpowiedzialności pracodawcy za szkodę wyrządzoną wskutek wystawienia zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu o nieprawidłowej treści.

Istotnie więc jest, że treść zaświadczenia wydanego przez pozwaną była nieprawidłowa ponieważ nie zawierała danych płacowych, które pracodawca powinien i mógł uwzględnić w tym zaświadczeniu, ponieważ dysponował takimi danymi,

lecz najwidoczniej wskutek zaniedbania w organizacji i prowadzeniu archiwum zakładowego, dane te nie zostały uwzględnione.

Jak wskazano powyższej podstawą prawną dla dochodzenia roszczenia przez powoda należy upatrywać w art. 471. Źródłem zaś zobowiązania strony pozwanej był art. 125 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Z art. 471 k.c. wynika domniemanie winy dłużnika, natomiast pracownik powinien wykazać szkodę majątkową pozostającą w adekwatnym związku przyczynowym z niewykonaniem lub nienależytym wykonaniem zobowiązania. Dla uwolnienia się od odpowiedzialności pracodawca powinien udowodnić, że niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania było następstwem okoliczności, za które on ani osoba, za którą odpowiada (art. 474 k.c.), nie ponosi odpowiedzialności.

Pozwana nie przeprowadziła żadnego dowodu, który obalałby domniemanie winy co do nienależytego wykonania zobowiązania z art. 125 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Poniesienie szkody zostało wykazane w sposób bezsporny przez powoda. Wysokość zaś szkody majątkowej została obliczona przez biegłego sądowego z zakresu rachunkowości.

W tym stanie rzeczy w ocenie Sądu wykazane zostały przesłanki, postać szkody oraz jej wysokość. A zatem powództwo, co do zasady podlegało uwzględnieniu.

Jednakże mieć na względzie, iż w toku postępowania podniesiony został zarzut przedawnienia roszczenia oraz fakt, że powód cofnął pozew w części ze zrzeczeniem się roszczenia.

Zgodnie z art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku.

Stosownie zaś do art. 355 § 1 k.p.c. Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne. Postanowienie takie może zapaść na posiedzeniu niejawnym.

Cofnięcie pozwu jest wyrazem rezygnacji przez powoda z kontynuacji postępowania w tym zakresie. ocenie Sadu w niniejszej sprawie oświadczenie powoda nie zmierza do obejścia prawa, nie jest sprzeczne z prawem ani z zasadami współżycia społecznego. Wobec powyższego z uwagi na fakt, że powód cofnął pozew w zakresie roszczenia 1.878,42 zł stanowiącego część kwoty głównej, Sad umorzył postępowanie w tym zakresie orzekając jak w punkcie 2 wyroku.

W odniesieniu do zarzutu przedawnienia wskazać należy, co następuje.

Zgodnie z art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata.

Dla wyodrębnienia terminu dziesięcioletniego i trzyletniego ustawodawca posłużył się dwoma różnymi kryteriami. Różnicowanie terminów zostało uzależnione od tego, czy roszczenie związane jest z prowadzeniem działalności gospodarczej oraz czy roszczenie ma charakter okresowy (trzyletni termin przedawnienia). W pozostałych przypadkach termin przedawnienia wynosi lat 10.

Zdaniem Sądu wobec roszczenia obejmującego kwotę główną zastosowanie ma 10 letni termin przedawnienia, nie zaś 3 letni jak to powoływała strona pozwana.

Wskazać należy, że powstała szkoda jest wynikiem powstania różnicy w majątku powoda z uwagi na zaniżenie wypłacanej emerytury. O ile jednak świadczenie emerytalne można uznać za świadczenie o charakterze okresowym, o tyle w przypadku szkody doznanej przez powoda ma ona charakter jednolity, a każdy kolejny miesiąc prowadził do powiększenia się uszczerbku w majątku powoda o kolejną kwotę.

W tym stanie rzeczy skoro powód wystąpił do Sądu z pozwem w dniu 22 listopada 2011 r. roszczenie (po uwzględnieniu cofnięcia pozwu w części) nie uległo przedawnieniu z uwagi na instytucję przerwania biegu przedawnienia wskazaną w art. 123 k.c.

Jednakże powód prócz kwoty głównej roszczenia domagał się także odsetek ustawowym za poszczególne okresy odpowiadające datom, które przypadały na wypłaty świadczenia emerytalnego.

W kwestii przedawnienia odsetek należy uznać, że odsetki mające charakter okresowy uległy przedawnieniu z upływem 3 – letniego terminu przedawnienia.

W tym stanie rzeczy Sąd orzekł o obowiązku zapłaty przez pozwaną na rzecz powoda kwoty 10,172,18 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwot wyliczonych w opinii biegłego (z zastrzeżeniem jednak, że okres za który należą się odsetki został ograniczony do trzy letniego okres przed wniesieniem pozwu).

Wobec powyższego Sąd orzekł jak w punkcie 1 (wraz z podpunktami 1 – 89) wyroku .

Sąd miał na uwadze, że powód składając oświadczenie o cofnięciu pozwu ograniczył się do określenia cofnięcia w odniesieniu do kwoty głównej roszczenia. Z uwagi zaś na nieobjęcie tym oświadczeniem odsetek dochodzonych od kwot pierwotnie wskazanych w pozwie, Sąd z uwagi na brak podstawy do ich zasądzenia oddalił powództwo w tym zakresie orzekając jak w punkcie 3 wyroku)

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 100 k.p.c. i w związku z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. 2002 r. Nr 163 poz. 1349 ze zm.), zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Zaznaczyć przy tym należy, że koszty sądowe obliczone były w odniesieniu od roszczenia pierwotnie dochodzonego przez powoda, z uwagi na fakt, że pozwany złożył stosowny wniosek o zasądzenie kosztów procesu po otrzymaniu oświadczenia powoda.

Biorąc pod uwagę stosunek kwoty żądanej do kwoty zasądzonej uznać należy, że powód wygrał sprawę 84 %. Pozwana więc wygrała w 16%.

Po stronie powodowej koszty procesu odpowiadały sumie honorarium radcy prawnego w wysokości 2.400 złotych wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł, a także opłacie sądowej od pozwu w wysokości 603 zł. Łącznie więc wyniosły 3.020 zł. Wobec powyższego strona pozwana jest obowiązana zwrócić powodowi kwotę 2.536,80 zł (3.020 x 0,84), w tym kwotę 2.016 zł (2.400 x 0,84) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Odpowiednio po stronie pozwanej koszty procesu odpowiadały sumie honorarium radcy prawnego w wysokości 2.400 złotych. Wobec powyższego powód winien zwrócić pozwanej kwotę 384 zł (2.400 x 0,16).

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w punktach 4 i 5 wyroku,.

W niniejszej sprawie Skarb Państwa poniósł tymczasowe wydatki w wysokości 450,45 zł stanowiące wynagrodzenie przyznane biegłemu za sporządzenie opinii w sprawie.

Wobec powyższego Sąd dokonał rozliczenia tychże wydatków zgodnie z procentowym stosunkiem wygranej każdej ze stron, nakazując pobranie na rzecz Skarbu Państwa:

- od powoda 72,07 zł

- od pozwanej 378,38 zł

orzekając jak w punktach 6 i 7 wyroku.

Wobec powyższego należało orzec jak w sentencji.